

NICHT ZIJN IS VOOR ECHTE KERELS

*NICHT ZIJN
IS VOOR
ECHTE KERELS*

Mario Palacio Jiménez

© 2017 M.Palacio Jiménez / Uitgeverij U2pi

Titel: Nicht zijn is voor echte kerels

Auteur: Mario Palacio Jimenez

Vertaling uit het Spaans door: Herbert Bos

Oorspronkelijke titel: Ser marica es para machos

Uitgeverij U2pi BV, Den Haag

Website uitgever: www.jouwboek.nl

ISBN: 978-90-8759-732-0

NUR: 302

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden veeelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand, of openbaar gemaakt, in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch, door fotokopieën, opnamen, of enige andere manier, zonder voorafgaande toestemming van de uitgever.

INHOUD

1	Verlatenheid	11
2	Onbedorvenheid	15
3	Ontwaken	30
4	Vernedering	71
5	Bedrog	77
6	Duisternis	89
7	Vagevuur	98
8	Uit de kast komen	114
9	Liefde	121
10	Lijdensweg	129
11	Bevrijding	196
12	Afscheid	216

Voor P.

VOORWOORD

Dit boek is opgedragen aan alle Nederlanders die nog moeite hebben met de acceptatie van hun eigen seksualiteit en die van anderen. Vooral aan diegenen die uit angst een dubbelleven leiden.

Het is belangrijk dat de lezer in gedachten houdt dat dit boek een verhaal is dat een andere cultuur beschrijft dan de Nederlandse en ik heb een aantal lokale woorden en uitdrukkingen laten staan omdat het beter is voor het beeld van de Colombiaanse cultuur. Door het boek heen vindt u enkele sterretjes (*) die verwijzen naar een verklarende woordenlijst achterin dit boek.

Een belangrijk groot verschil is de manier waarop wij in Colombia met elkaar omgaan: onze eigennaam gebruiken we niet vaak, sterker nog, het komt bij ons als afstandelijk over en hij wordt meestal gebruikt als opmaat naar een ongemakkelijke situatie. Alle namen in dit boek zijn gefingeerd, alle gebeurtenissen zijn aangevuld met mijn fantasie. Mijn excuses aan diegenen die zich door mijn oprechtheid ongemakkelijk voelen; toch berust iedere gelijkenis met de werkelijkheid niet alleen op puur toeval.

Ik bedank Herbert Bos voor zijn steun bij het vertalen van dit verhaal. Zonder hem was dit boek nooit in het Nederlands verschenen.

Het was in het midden van de jaren tachtig van de vorige eeuw toen tijdens een gezellig gesprek met familie en vrienden iemand van hen tegen me zei, zonder de minste bedoeling om mij onderuit te halen: “Wat ben ik jaloers! Jullie homoseksuelen hebben zo’n makkelijk leven, zonder complicaties, zonder verplichtingen, met alle vrijheid om te doen wat jullie maar willen”. “Kennelijk weet je bijna niets van ons leven”, was daarop mijn antwoord. Op dat moment voelde ik

de behoefte om het onderwerp op een andere manier te benaderen, vanuit mijn eigen ervaringen. Niets stond immers verder van de werkelijkheid af dan die opmerking.

Laat ik vooropstellen dat ik me geen slachtoffer voel. Ik ben ook niet trots op mijn fouten, maar ben er wel oneindig dankbaar voor. Ze vormen de kiem die mij heeft doen uitgroeien tot de man die ik nu ben. Het leven heeft me de kracht gegeven om zonder terughoudendheid te beminnen, de gave om te schrijven om mijn ervaringen te delen en het lef om mijzelf zonder masker aan de wereld te tonen. Ik wil niet dat dit boek een dramatisch geschrift wordt. Ik zou gelukkig zijn als het een uitnodiging wordt om seksuele diversiteit bespreekbaar te maken, of dat het, op een of andere manier, heteroseksuelen zou helpen onze wereld te begrijpen en ook jongens van nu zou laten zien dat die groep mensen, die ze op een afwijzende manier bouwvallige oude mannen noemen, hard gestreden heeft om te mogen genieten van alle rechten en vrijheden die we allemaal al enkele decennia hebben.

Maar er is nog heel veel te doen. Ondanks alle vooruitgang in sommige landen, moeten we nog altijd de afwijzing onder ogen zien door vele sectoren in onze samenleving, soms op een heftige, primaire manier. We hoeven maar te denken aan de kerk als institutie om te beseffen hoeveel we nog moeten doen om erkend en geaccepteerd te worden. Er is een grote kloof tussen enerzijds afwijzing en anderzijds tolerantie en acceptatie. We worden als collectief gezien en dat is heel goed, want als collectief hebben we veel bereikt; maar het wordt weleens vergeten dat dit collectief een groep van individuen is vol angsten, twijfels, verdriet, hoop, verlangens enzovoort. En juist die individuele innerlijke strijd ziet men niet zo vaak onder ogen, vrees ik.

Ik vertel mijn verhaal niet uit ijdelheid, zo bijzonder ben ik helemaal niet, mijn leven is dat ook niet. Ik doe het toch omdat ik zie dat ondanks bijna veertig jaar na mijn adolescentie, veertig jaar van worstelen voor onze rechten, seksuele diversiteit een probleem

blijft dat onbegrijpelijke reacties oproept en ook omdat ik nog veel homoseksuelen zie die gevangen in hun angsten en dilemma's leven. Veel van hen leven nog steeds met een dubbele agenda, en zo verwoesten ze hun eigen leven en dat van mensen in hun omgeving.

Ik denk dat het evident is dat een wet die ons ondersteunt niet genoeg is om waardig te kunnen leven. Als dat zo was, bestonden er geen geestelijke en lichamelijke gewelddadigheid, zelfs in landen die zo vrijdenkend en respectvol voor individuen zijn zoals Nederland, het land waarin ik woon en waar ik vol verbazing zie dat die verschijnselen nog steeds voorkomen.

Het verhaal van dit boek is niet lineair in de tijd geschreven. Het kan soms chaotisch lijken, zoals het leven zelf. Het is ook mogelijk dat het onwaarschijnlijk overkomt; ikzelf word verrast als ik in mijn gedachten alles wat ik meegemaakt heb langsloop. Ik heb besloten door dit boek twee verschillende verhaallijnen te laten lopen, ze lopen apart door een bepaalde tijd van mijn leven heen en komen dichterbij elkaar, tot het moment dat ze samenkomen. Ik heb dat niet gedaan uit mooischrijverij, het had makkelijker gekund maar op die manier had ik het risico gelopen om de emotionele lading te verliezen van alles wat ik gedaan heb om mijn homoseksualiteit onder ogen te zien en uiteindelijk te accepteren. En het is voor mij het allerbelangrijkste dat de lezer een menselijk beeld van ons omarmt. En denk alstublieft niet dat ik medelijden zoek: we zijn niet die zielige nichten die overal bang voor zijn, en ook niet die oppervlakkige, ongeordende wezens die alleen bezig zijn met winkelen en feesten.

VERLATENHEID

Ik volgde haar met mijn ogen: elke stap van haar naar het altaar was voor mij een stapje dicht bij mijn eigen ondergang. Ik blies adem in mijn gezicht om de hitte te verminderen en bewoog er met mijn rechterhand overheen om mijn voorhoofd af te vegen, maakte mijn das een beetje los en deed mijn ogen dicht. Ik voelde de tranen langzaam over mijn wangen lopen en ik boog mijn hoofd naar mijn borst om mijn tranen te verbergen. Ik zag haar naar een andere man toelopen, en alhoewel ik goed wist dat ik haar nooit gelukkig zou kunnen maken, wilde ik met heel mijn hart dat ze mijn echtgenote was geworden. Wat hield ik veel van haar! Tenminste dat was wat ik toen dacht; nu ben ik er niet zo zeker meer van. Het enige dat ik goed weet is dat ze jaren en jaren het middelpunt van mijn lachwekkende fantasieën is geweest.

Voor mij had het feest na de huwelijksvoltrekking veel weg van een parodie. Ik mocht mijn verdriet niet laten zien, en diende met een goed getrainde glimlach de vrolijke man voor iedereen te spelen. In mijn hoofd tolden gemengde gevoelens en herinneringen over elkaar heen, ik was blij voor haar maar ik voelde me erg verdrietig voor mijzelf. Ik wou daar niet zijn maar ik durfde haar niet door mijn afwezigheid te kwetsen. Ik ontliep haar voor zover het maar enigszins kon, zo erg dat we maar één keer samen dansten. In plaats van echt met haar te dansen, leidde ik haar in mijn armen met een stilte die naar een vaarwel smaakte en die alleen zij goed kon begrijpen. Het was onvermijdelijk dat onze blikken elkaar op één moment zouden kruisen, één seconde die Marcela benutte om een van haar gebruikelijke verwijten los te laten: “Wat ben jij vanavond een zuurpruim, heb je me niets te zeggen”. Ik keek diep in haar ogen en zei: “Ik ben juist blij voor je, gefeliciteerd!” Mijn ogen werden even vochtig, maar ik kon me het niet permitteren om voor haar of voor wie dan ook te huilen. Ik deed mijn ogen even

dicht om de tranen binnen te houden, haalde diep adem en met het grootst mogelijke sarcasme voegde ik daar iets aan toe waarvan ik wist dat het haar diep zou kwetsen: “Wat heb je een mazzel om dag en nacht met die man te neuken; met zo’n lekker ding zou ik zelf ook trouwen in een witte jurk”. Ze werd razend op me en zei: “Hoe durf je dat te zeggen! Toon eens wat respect, monster”, en pas toen kon ik voor het eerst die avond luid en vanuit de grond van mijn hart lachen.

Ik kwam vroeg thuis, nog voor twaalfen, en gooide de jas van mijn grijze kostuum op een van de stoelen in mijn woonkamer, ging op de bank zitten en deed meteen mijn schoenen uit. Woedend maakte ik mijn das los. Ondanks de koele wind van de nacht kwam ik door de hitte en de frustratie lucht tekort. Ik was helemaal nuchter, want ik wist dat ik mijzelf niet kon vertrouwen wanneer ik een borrel teveel op had, dus had ik alleen maar een glaasje champagne genomen. Hoewel ik me vreselijk eenzaam voelde, was het een grote troost om alleen in de veilige omgeving van mijn flat te zitten. Ik ging naar de keuken om een glas te halen en tegelijk pakte ik een volle fles whisky. Weer terug in de woonkamer schonk ik het glas vol. Die avond was alles behalve een feest geweest: het was voor mij een herhaalde terugkeer in een leven waar ik me niet bij neerlegde. Ik wilde niet altijd de vrijgezel op elk feest zijn, ik wilde niet meer door vrouwen als goed en veilig gezelschap gekozen worden omdat ik knap was en een perfecte gentleman: wél alles betalen maar niet om seks als compensatie vragen. Ik wilde een gezin, een vrouw om het leven mee te delen en kinderen... vooral kinderen, dat was het pijnlijkste: ik was gek op kinderen en ik wist dat ik veel liefde te geven had. Ik was zo bang om oud te worden zonder iemand die in moeilijke tijden naast mij zou staan.

Na een grote slok whisky deed ik de muziek aan en het licht uit. In het donker kon ik vanuit mijn lievelingsstoel de stad zien, niet ver van mijn huis, en de afkoelende wind op mijn lichaam voelen. Alweer en telkens dezelfde herinnering: ik zag mijzelf terug, vier jaar eerder in de wellicht langste en pijnlijkste nacht van mijn hele leven. Een nacht die Marcela en ik samen doorbrachten. Na een werkoverleg, en zonder

erover na te denken, nodigde ik haar uit om bij me te komen eten. “Wat leuk”, zei ze, “gezellig, dan kunnen we ook een borrel drinken”. Zodra we bij mij thuis kwamen vroeg ze me of ze een gemakkelijke broek en een T-shirt van me mocht lenen. “Die vermomming van elegante carrièrevrouw hoef ik hier bij jou niet aan te nemen”. Ze trok haar blouse en rok uit en langzaam en voorzichtig ook haar nylonkousen. Ik bleef sprakeloos naar haar kijken, naar haar bruine huid, nauwelijks bedekt. Toen zei ze, helemaal ontspannen: “Ik bel nu meteen mijn moeder om haar te laten weten dat ik bij jou blijf slapen”. Ik boog mijn hoofd en richtte mijn ogen naar de vloer: haar beslissing had me bang gemaakt, want hoewel ik naar haar verlangde, was ik er bang voor om zo intiem met haar te zijn.

Ze maakte een fles wodka open en ging, alsof we samenwoonden, direct naar de keuken om glazen en dergelijke te halen. Mijn huis was op dat moment bijna leeg, ik had bijna geen meubels want ik was net verhuisd. Daarom moesten we in mijn slaapkamer op bed gaan zitten. Ze gaf me een glas wodka en nam een slok uit het hare. Ik had al besloten om geen alcohol te drinken. Ik wou niet door de alcohol met haar in bed belanden, ik hield te veel van haar om dat te doen; maar ik wist dat - als ik dronken werd - ik alle principes en het respect voor haar opzij zou zetten en met haar zou vrijen, hopend zoals alle anderen dat ik seks met een vrouw plotseling leuk zou vinden.

Ik pakte een kussen en ging op de vloer zitten maar zij bleef op bed. We praatten veel en over van alles, tot ze zonder verder iets te zeggen in slaap viel. Ik zat tegen de muur in een foetushouding en ik bleef naar haar kijken, terwijl ik voelde hoeveel ik van haar hield. De tranen liepen over mijn wangen, en uiteindelijk huilde ik zonder ophouden, ik beet in mijn arm om het geluid van mijn gejank stil te houden, met stevig gebalde vuisten vanwege mijn frustratie. Ik wilde vanuit mijn onderbuik hard schreeuwen en haar alles vertellen wat ik voor haar en door haar voelde; ik vocht tegen de neiging om naar haar toe te kruipen en haar te smeken om mij te knuffelen, en mij in haar lichaam toe te laten, en mij te bevrijden uit die diepe duisternis waarin ik leed

omdat ik homoseksueel was en tegelijk van haar hield.

En in mijn fantasie die om haar draaide zou ik alles doen om mij voor één moment in haar lichaam te verliezen en te kunnen vergeten dat zich dat nooit meer zou herhalen: één moment misschien, misschien zelfs wel een paar maanden, maar daarna niets meer. Ik wist goed dat ik na een tijdje weer een man op straat zou gaan zoeken. Ik hield van haar, maar er was iets dat zij me nooit zou kunnen geven: een behaarde piemel die stijf naast mij lag, en een paar mannenhanden die mijn lichaam zouden willen strelen.

Tussen deze ene en de volgende borrel kwamen andere beelden van mijn leven voorbij: ze paradeerden sterk en tegelijkertijd ook rustig door mijn hoofd en brachten me namen en lichamen in herinnering, wanhopig knuffelen, eenzaamheid en momenten waarop ik was verlaten, maar ook mooie momenten. Elke herinnering kwam voorbij als een los stukje waaruit mijn leven bestond; stukje voor stukje tot het moment van die avond bij mij thuis, eenzaam. Ook toen moest ik, terwijl ik met haar was, aan andere mannen denken, het grote ongeluk van mijn leven, van dat leven als een nicht dat me simpelweg was overkomen en dat ik verafschuwde.

ONBEDORVENHEID

We woonden in een groot huis van één verdieping, van iedere kant viel veel licht naar binnen, op elk hoekje planten die zon en water genoeg kregen; toch deden de hoge witte muren me denken aan de koude sfeer van oude ziekenhuizen. De gang was meters lang tot aan een binnentuin met veel planten. Aan de rechterkant was daar eerst de kamer voor de visite en daarnaast de eetkamer, die ook voor de visite bestemd was: kinderen mochten er niet naar binnen. Enkele meters verder in de gang was papa's studeerkamer, een voor mij betoverende kamer helemaal vol met boeken die ik vanuit de deuropening kon zien. Mijn vader verbleef daar dag en nacht. Naast de studeerkamer was de slaapkamer van mijn ouders en een stukje verder lag nog een patio waar veel planten vochten tegen de koude stilte van die hoge witte muren. Aan deze patio lagen nog twee slaapkamers, die van mijn broer Ricardo en de laatste voor mij. In mijn kamer was aan de rechterkant een – in mijn herinnering - kolossaal raam waarbij mijn bureautje stond, aan de linkerkant tegen de muur stond mijn bed. Tussen mijn kamer en die van de huishoudster lag nog een kleine tuin, en helemaal achteraan bevond zich nog een somber, donker plekje dat als berging gebruikt werd.

Ik herinner me het huis nog als een grote ruimte waar ik de dagen doorbracht tussen muren die me als een gevangene omsloten. Ik mocht in veel kamers niet naar binnen, het waren verboden ruimtes met afstandelijke volwassenen die me afwezen. Mijn broer was vijf jaar ouder dan ik en al 'een echte kerel', zo zeiden ze met nadruk tegen me, om me te laten voelen hoe ik me moest gedragen.

Flor de dienstmeid moest onder andere ook op mij passen. Ze was een typische vrouw van het platteland, robuust, dikke vlechten in het zwarte haar, met een vrolijke lach maar ook wel een beetje chagrijn.

Ze was mijn beschermster en mijn maatje, met haar kon ik wel praten. Ze deed in ieder geval alsof ze naar mijn verhalen luisterde, en sprak nooit een onvriendelijk woord tegen me. Uren en uren bracht ik bij haar door in de keuken of op haar gang door het huis wanneer ze haar dagelijkse taken deed. En hoewel haar gebruikelijke antwoord op mijn vragen luidde: “Dat weet ik niet, niño* Alejandro”, leek het alsof ze mijn eindeloze nieuwsgierigheid en fantasieën nooit beu was. De rest van mijn tijd was ik alleen of bracht ik door met verzonnen vriendjes die uit een rijk vol fantasieën kwamen en uit mijn talent om ze door woorden een eigen leven te geven. En hoewel de volwassenen nooit echt naar me luisterden maakten ze zich zorgen over mijn verhalen: “Dat kind is een leugenaar”, zo hoorde ik mijn moeder regelmatig zeggen, “wat heb ik gedaan om zo’n monsterlijk kind te baren?”, zo vroeg ze zich continu luid en duidelijk af. “Dat stoute kind: wat een leugenaar!!!”, zo herhaalden mijn ouders, mijn ooms en tantes en mijn oudere nichten. Daarom besloot ik niets meer aan hen te vertellen, koos ik voor de stilte en ook voor de eindeloze gesprekken met de personages uit mijn fantasieën; ze beschuldigden me niet en ze wezen me ook niet af.

Tussen al die volwassenen was er maar één die me geen verwijten maakte over mijn zogenaamde leugens en over mijn vragen: oom Manuel, die eigenlijk meer een goede vriend van de familie was. Hij was lang, imposant en aantrekkelijk. Een opvallend elegante verschijning: zo liep hij met opgeheven hoofd, en met zijn groene ogen keek hij op de zelfverzekerde manier van iemand die zichzelf mooi vindt. Een kleine, goed verzorgde snor boven de machiavellistische lach om zijn mond. Hij droeg altijd een kostuum met stropdas, en zijn schoenen glansden als spiegels. Een grote maar strakke ring om zijn pink deed zijn indrukwekkend behaarde handen goed uitkomen. Oude vrijsters moesten om hem zuchten, en enkele getrouwde dames pinkten soms een traantje weg, want door zijn charme en zijn goede manieren was hij een innemende man, bijna onweerstaanbaar zelfs. Hij wist altijd wat, wanneer en hoe hij iets moest zeggen.

Hij kwam tijdelijk bij ons wonen en van mijn moeder kreeg hij mijn slaapkamer toegewezen als plek voor hemzelf en voor zijn spullen. De logeerkamer in het huis was namelijk voor de boeken van mijn vader. Wanneer we gasten kregen was mijn bed voor hen bestemd en moest ik bij mijn ouders slapen, wat ik trouwens geweldig vond. Maar deze keer ging het anders: omdat oom Manuel lang bij ons zou blijven had mama besloten om een extra bed in mijn slaapkamer te zetten en mijn kleding in een kleine ladekast te stoppen zodat er genoeg ruimte vrijkwam voor de spullen van mijn nieuwe slaapkamermaatje.

Ondanks al deze veranderingen in mijn kamer en het onverwachts ontstane gebrek aan ruimte om te spelen, voelde ik me niet in het nauw gedreven. Integendeel, de dag van zijn komst was voor mij als een cadeau wat me erg blij maakte. Ik zou niet meer alleen in die kamer hoeven te slapen die me zoveel angst inboezemde, en ook niet meer de verwijtende woorden van mijn vader hoeven te horen, wanneer ik uit angst vroeg of ik bij hem en mama mocht slapen. “Echte kerels zijn nergens bang voor, en je moet nu leren een echte man te zijn”, zei hij dan kwaad tegen me.

Oom Manuel was de enige persoon die met me speelde; want hoewel ik veel cadeaus van de anderen kreeg hadden ze nooit tijd voor me en gedroegen zich kortaf en afstandelijk. “Wat een vermoeiend kind”, hoorde ik vaak zeggen. Oom Manuel was mijn maatje. Ik mocht altijd op zijn schoot springen, een spelletje dat we telkens herhaalden. Meestal begon hij me te kietelen of zachtjes in mijn oor te blazen tot ik me niet meer stil kon houden, luid en blij lachend. Ik vroeg hem om door te gaan met het spelletje; het was zo leuk en zo fijn, en ik wist ook dat hij me daarna naar een ijssalon zou meenemen. Van hem mocht ik dan de grootste ijssco bestellen: dat was één van onze geheimen. “Dat mag je moeder niet weten”, zei hij dan met ondeugende ogen. Ik was zoveel mogelijk bij hem, hoewel mijn moeder me vroeg om hem met rust te laten: “Wees niet zo vervelend”, zei ze dan. Ik kon hem alles vragen; hij werd nooit

moe van mijn nieuwsgierigheid, en had altijd een antwoord op mijn vragen. Nooit werd ik door hem afgewezen. Hij was mijn favoriete volwassene en zijn komst was voor mij een groot eindeloos feest. Ik zou nooit meer alleen slapen, ik zou nooit meer alleen hoeven te spelen: hij zou me tegen mijn ouders beschermen.

Blijkbaar was zijn komst ook voor mijn moeder een feest; het was eindelijk geen probleem meer om mij naar bed te sturen. Ze voelde zich bevrijd van iets wat zij als tijdsverspilling zag, want ze kon mijn angst om alleen in mijn kamer te slapen niet begrijpen en vond mijn afhankelijkheid van haar vervelend; ik smeekte immers om continu bij haar te zijn en bij haar te slapen. Ik weet nog steeds niet waarom ze zo geïrriteerd door mijn aanwezigheid raakte. Ik hoor nog steeds in mijn hoofd haar telkens weer herhaalde opmerking die mij zoveel pijn deed. Ze liet me voelen alsof ik een monster was dat op elk moment door de duivel gepakt zou kunnen worden: “Dat vervelende kind dat elke minuut aan de rok van zijn moeder wil hangen”. Oom Manuel kwam enkele weken na mijn vierde verjaardag bij ons wonen. Ik weet het zo precies omdat ik nog niet met school was begonnen, en ik heel blij was met het vliegtuig op batterijtjes dat ik van hem gekregen had. Zijn eerste avond bij ons, toen mama me vroeg om naar bed te gaan, draaide ik mijn hoofd naar hem toe, hem met glinsterende ogen smekend om mij niet alleen naar mijn slaapkamer te laten gaan. Ik durfde niet te zeggen dat ik bang was om daar alleen te zijn, omdat ik al goed de opmerking van papa kon bedenken: “Je bent net een meisje”, zei hij dan verwijtend. Oom Manuel pakte me in zijn armen, gaf me een kus en zei: “Vooruit mannetje, ga maar vast en doe je pyjama aan; ik kom zo bij je en dan bidden we samen”. Toen ik de woonkamer uitliep, hoorde ik mama tegen hem te zeggen: “Verwen dat jongetje niet te veel, Manuel, ik krijg door zijn gedrag al genoeg problemen met zijn vader”. Na een minuut of tien kwam hij onze slaapkamer binnen, en op een toon van medeplichtigheid vroeg hij me of ik klaar was om te gaan slapen en voegde daaraan toe: “Je moet je goed gedragen nu ik bij jullie woon, want ik wil geen problemen

met je ouders omdat ik zoveel van je houd”. Na het bidden van het nachtgebedje vroeg ik: “Oom, als ik bang ben, mag ik dan in jouw bed slapen?” “Nee”, antwoordde hij kortaf. “Waarom niet?”, drong ik aan. “Omdat twee mannen niet samen mogen slapen en ook omdat je papa wil dat ik je leer een echte kerel te worden”. Hij kwam op de rand van mijn bed zitten, keek me aan, streelde mijn haar en voegde daaraan toe: “Maar maak je geen zorgen, ik zal je beschermen en je zult nooit meer bang zijn; en nu geen vragen meer, liefde van me, we gaan zo slapen”. Hij bleef even zitten om mijn hoofd te strelen tot ik in slaap viel. Dit werd een dagelijks terugkerend ritueel: samen bidden, oom Manuel zat even op mijn bed en speelde met mijn haar tot ik in slaap viel en daarna liep hij de kamer uit.

Op een avond, enkele dagen na zijn komst, werd ik wakker toen hij zich uitkleedde om naar bed te gaan. “Wat doet mijn kindje?”, vroeg hij me met zijn liefste glimlach, terwijl hij zijn broek uittrok. Ik antwoordde niet. Ik was helemaal verbaasd om dat lichaam te zien wat zo anders dan het mijne was. Ik had nooit een volwassen man in ondergoed gezien. “Oom, waarom heb je zo veel haren en ik niet?”. Hij kwam naar me toe, streelde mijn haar en zei: “Omdat ik een oudere man ben. Niet schrikken, je zult later ook veel haar hebben zodra je groot wordt, en nu slapen, jochie”.

Op die manier gingen enkele weken voorbij. Ik genoot van mijn nieuwe, grote maatje; met hem kon ik spelen, wandelen, veel ijs eten, van hem kreeg ik grote cadeaus. Ik voelde me door hem zo beschermd dat op een keer, toen mama me verwijten om iets maakte, ik tegen haar durfde te zeggen: “Wacht maar tot ik mijn oom Manuel vertel dat je niet van mij houdt, dan zal jij problemen krijgen”. Natuurlijk kreeg ik een standje als straf voor mijn brutale gedrag.

Soms vroeg ik hem of ik bij hem mocht slapen, zoals ik met mijn tantes deed. Ik vond er niets aan om alleen te slapen. Manuels antwoord was altijd hetzelfde: “Nee, twee mannen mogen niet samen slapen”. Maar op een zekere middag veranderde alles. Omdat het keihard regende, moesten we thuis blijven. En ook was Flor, die mijn